

ЧАС НЕГІДНИКІВ І ДРУЗІВ

Добре слово і «Джавеліни» важать більше, ніж саме добре слово

«Усім диктаторам потрібен ворог, щоб відволіктися від побутових негараздів, виправдати свою агресію та продемонструвати силу. Так і з Володимиром Путіним. Виняткова російська вогнева міць оточує Україну з трьох сторін»
Тобіас Елвуд, міністр уряду Великобританії (2017-2019)

В обіймах «братнього народу»

1 березня 2014 року верхня палата російського парламенту (Рада Федерації) майже одноголосно (за винятком депутата Пономарьова) задовольнила прохання Путіна дозволити використання збройних сил Росії на території України» через «екстраординарну ситуацію» та «загрозу життю російських громадян» в цій країні.

Того ж дня міністр іноземних справ Швеції Карл Більдт заявив: «Російське військове вторгнення в Україну є прямим порушенням міжнародного законодавства та принципів європейської безпеки»...

22 стаття військової доктрини Росії: *«Російська Федерація вважає правомірним застосування Збройних Сил, інших військ і органів для відбиття агресії проти неї та (або) її союзників, підтримки (відновлення) світу за рішенням Ради Безпеки ООН, інших структур колективної безпеки, а також для забезпечення захисту своїх громадян, які перебувають за межами Російської Федерації, відповідно до загальновизнаних принципів і норм міжнародного права та міжнародних договорів Російської Федерації».*

Пункт «д» статті 3 Резолюції 3314 (XXIX) Генеральної асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року «Визначення агресії» встановив, що **«засилання**

державою або від імені держави озброєних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, мають кваліфікуватися як акти агресії».

Незалежно від того, чи було формальне оголошення війни, чи ні.

Вісім років агресії проти України супроводжувались інформаційною істерією, яка на всі заставки виправдовувала/пояснювала дії московських політиків і збройних сил РФ. В останні місяці 2021 року агресивна риторика Кремля досягла свого апогею – московити своїми підливними діями фактично почали відкрито погрожувати вторгненням в Україну через її начебто ймовірний вступ до НАТО. На цю тему написано і мовлено чимало. І в Україні, і за її межами.

З початком 2022 року тональність російської пропаганди почала дещо змінюватись. Начебто Москва і не мала плану вторгнення в Україну. Бо на це тільки й чекають вороги РФ. Так, 1 лютого Володимир Путін несподівано заявив, що в разі вступу України в НАТО Росія може втратити Крим та Донбас: *«У доктринальних документах самої України написано, що вони збираються повернути Крим, зокрема військовим шляхом. Уявимо собі, що Україна є членом НАТО зі зброєю і сучасними ударними системами і починає операцію в Криму. Нам що, воювати з блоком НАТО? Хоч хтось про це подумав? Схоже, що ні».* Путін навіть поскаржився – мовляв, НАТО нас «кинули, просто обдурили».

«Золота мрія англосаксів – стравити росіян на кордонах Росії та України. Я вважаю, що росіяни, українці та білоруси – це один народ із одними перемогами, історією, вірою. І той, хто пропонує нас зіштовхнути, є злочинцем. Ми повинні все зробити, щоб не йти цим шляхом» (Геннадій Зюганов, з виступу в Держдумі).

«Таке відчуття, що вони (колективний Захід. – О. Р.) ставлять головним завданням зіштовхнути братні країни та народи у братовбивчій моторошній війні», – до такого висновку прийшов штатний кремлівський пропагандист Владімір Соловйов.

До цих «українофілів на годину» приєднався і самопроголошений президент Лукашенко, який 28 січня у посланні до білоруського народу і парламенту закликав повернути Україну в лоно слов'янства: «Для Заходу важливо втопити в крові російсько-українське братство – наше слов'янське братство. Але ми рідні слов'янські народи, а наше коріння – з глибини віків. Це треба зберегти, незважаючи ні на що».

З промови Лукашенка випливає, що війна почнеться після того, як Україна, «накачана західною зброєю» нападе або на Росію, або на «народні республіки», населені «громадянами Росії» (?!). А ще Україна може напасти безпосередньо на Білорусь...

Раніше, в липні минулого року, Путін провів «історичне дослідження», в якому росіян і українців назвав одним народом. У своїй скандальній статті «Про історичну єдність росіян і українців» кремлівський «дослідник» написав: *«Відразу наголошу, що стіну, що виникла останніми роками між Росією та Україною, між частинами, по суті, одного історичного та духовного простору, сприймаю як велике спільне лихо, як трагедію. Ми з повагою ставимося до української мови та традицій. До прагнення українців бачити свою державу вільною, безпечною, благополучною. Переконали, що справжня суверенність України можлива саме у партнерстві з Росією. Наші духовні, людські, цивілізаційні зв'язки формувалися століттями, сягають одних витоків, загартовувалися спільними випробуваннями, досягненнями і перемогами. Наша спорідненість передається з покоління до покоління. Вона – у серцях, у пам'яті людей, що живуть у сучасних Росії та Україні, у кровних узах, що об'єднують мільйони наших сімей. Разом ми завжди були і будемо багаторазово сильнішими та успішнішими. Адже ми один народ».*

Українка Анастасія Дмитрук у своєму вірші, написаному російською 2014 року, дотримується іншої думки:

*«Никогда мы не будем братьями
ни по родине, ни по матери.*

Духа нет у вас быть свободными –

нам не стать с вами даже сводными».

Слушний висновок. Бо якщо московити починають твердити, що «росіяни та українці – один народ», то це має насторожити. Кого вони розуміють під «росіянами»? Мордвинів? Чувашів? Бурятів? Удмуртів? Казанських татар? Тувинців? Ненців? Якутів? Інгушів й чеченців? З якого добра-дива представники цих народів є братськими для українців?

Чи можна зрозуміти Московію?

«Умом Россию не понять, Аршином общим не измерить: У ней особенная стать – В Россию можно только верить».

Так Фьодор Тютчев намагався схарактеризувати свою батьківщину 1866 року. Помилявся поет. Вірити Росії-Московії не можна. Вона будь-якої миті націлена на брехню і провокацію.

Слушність крилатого вислову Отто фон Бісмарка щодо безглуздості укладання угод з Росією вкотре знаходить підтвердження. *«Високі Договірні Сторони будують відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод...»*. Це фрагмент (ст. 3) з усе ще чинного «Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією», ратифікованого Законом № 13/98-ВР від 14 січня 1998 року. Але чи хтось чув, щоб Україна вирішила денонсувати цей договір у зв'язку з брутальним порушенням статей документа?

Свого часу відомий історик Лев Гумільов охарактеризував Росію як «етнічну антисистему» – цілісність людей із негативним світосприйняттям. Вони прагнуть до спрощення систем, тобто до зменшення щільності зв'язків. Для антисистеми діє об'єднувальна установка: заперечення реального світу як складної і багатоманітної системи в ім'я якоїсь абстрактної мети.

У середині XVII століття українська нація переживала фазу самоорганізовування, саморегуляції – стадія формування козацької держави. Тоді на її територію вдерлась етнічна антисистема – Московія. «Трагічною є ситуація, при якій в країну, що переживає зміну стереотипу поведінки – фази етногенезу, потрапляє не просто чужий етнос, а вже сформована антисистемна община».

Підтверджує цей науковий висновок і вірш «Соседка РаССея!» Вацлава

Лісовського – сучасного російського поета-пісенника, письменника і журналіста:

Подзаборная, вечно пьяная,

Беспробудная сучка драния.

Звук пустой тебе – чувства братские.

От рожденья ты – сущность блядская.

Перед барином – пресмыкаешься.

А с соседями – громко лаешься.

Лишь бы всем вокруг понапакостить.

Гадость сделаешь – ржёшь от радости.

У тебя глаза – завидующие.

А душа твоя – вездеССуцая.

Всюдусруцая – всё изгадила.

Ты такой была, ты не спятила.

Сеять зло вокруг – это мания!

Только ждёт тебя наказание.

Убивать нельзя – и не миловать.

Просто лет на сто – изолировать ...

Нині представники «руського міра» переконані, що Росія – це особлива цивілізація з власним розумінням суверенітету і правил поведінки у світі й правом доводити свою правоту «військово-технічними засобами». Лише окремі представники цієї країни наважилися звернутися з відкритим листом до російського керівництва і висловити свою позицію: «Росії не потрібна війна з Україною та Заходом. Така війна позбавлена законності і не має моральних підстав». Дев'яносто представників Російського конгресу інтелігенції в своєму зверненні відзначили: «Але ніхто не питає думки російських громадян. Громадських дебатів немає. Державне телебачення представляє лише одну точку зору – точку зору розпалювачів війни. Прямі військові загрози, агресія та ненависть спрямовані проти

України, США та Заходу. Але найнебезпечніше те, що війна зображується не тільки як допустима, а як неминуча. Це спроба обдурити населення, нав'язати йому ідею вести хрестовий похід проти Заходу, а не вкладати гроші в розвиток країни та підвищення рівня життя. Ціна конфлікту ніколи не обговорюється, але ціну – величезну, криваву ціну – заплатить простий російський народ».

Голова «Загальноросійських офіцерських Зборів» генерал-полковник Леонід Івашов 31 січня 2022 року написав Звернення до президента та громадян Російської Федерації «Напередодні війни» (http://ooc.su/news/obrashhenie_obsheerossijskogo_oficerskogo_sobranija_k_prezidentu_i_grazhdanam_rossijskoj_federacii/2022-01-31-79): «...А що сьогодні загрожує існуванню самої Росії, і чи є такі загрози? Можна стверджувати, що справді загрози є - країна на межі завершення своєї історії. Усі життєво важливі сфери, включно з демографією, стійко деградують, а темпи вимирання населення б'ють світові рекорди. І деградація носить системний характер, а в будь-якій складній системі руйнування одного з елементів може призвести до обвалу всієї системи.

І це, на наш погляд, головна загроза Російській Федерації. Але це загроза внутрішнього характеру, яка походить від моделі держави, якості влади та стану суспільства. І причини її формування внутрішні: нежиттєздатність моделі держави, повна недієздатність та непрофесіоналізм системи влади та управління, пасивність та неорганізованість суспільства. У такому стані будь-яка країна довго не живе. <...> Тому ситуація, що нагнітається навколо України, носить, насамперед, штучний, корисливий характер для деяких внутрішніх сил, РФ у тому числі. <...> Набуття Росією Криму і Севастополя й невизнання їх російськими з боку міжнародного співтовариства (а, отже, переважна кількість держав світу, як і раніше, вважають їх українськими) переконливо показує неспроможність російської зовнішньої політики, і непривабливість внутрішньої.

Спроби через ультиматум і загрози застосування сили змусити «полюбити» РФ та її керівництво безглуздо і вкрай небезпечно. Застосування військової сили проти України, по-перше, поставить під сумнів існування самої Росії як держави; по-друге, назавжди зробить росіян та українців смертельними ворогами».

Тверезі думки. Начебто обнадійливі. Але чи можна їм уповні довіряти? Коли нащадки мешканців Московського улусу – одного з адміністративних утворень Золотої Орди – стверджують, що росіяни та українці є братськими народами, треба бути гранично уважними – зайди з-за поребріка традиційно націлені на мерзотність, гидоту, негідництво, підлість. «Я вам розкажу таку історію. Росіянин і узбек зустрілися в

пустелі й захотіли поділитися водою. «По-братськи?» – запропонував росіянин, а узбек став на коліна й благає: «Ні, тільки навпіл!». У цьому своєрідному апокрифі, який майже три десятиліття тому навів президент Леонід Кучма в інтерв'ю гамбурзькому тижневику «Шпигель», захований глибокий сенс.

Як ніхто це розумів Вінстон Черчилль: *«З того, що я спостерігав у поведінці наших російських друзів і союзників під час війни, я виніс переконання, що вони ніщо не шанують так, як силу, і ні до чого не плакують менше поваги, ніж до військової слабкості...»* (з фултонської промови 5 березня 1946 року).

Наприкінці січня 2022 року московити, схоже, почали «перевзуватися». Мовляв, ніхто воювати з «братським народом» не збирався. І завдавати ракетно-бомбовий удар не планував. Але ж зовсім недавно кремлівські яструби погрожували: за добу заберемо Україну!

Не інакше, як щось пішло не так. Можна припустити, що у Путіна появилася надія розвалити Україну зсередини. Таке «освянення» могло прийти лише в результаті скоординованих дій США і НАТО, націлених на допомогу Києву. Найімовірніше, що зміна агресивної риторики Кремля передусім пов'язана через рішучість Заходу у відстоюванні принципів свободи і демократії. У планетарному масштабі. Не останню роль, очевидно, відіграв добре перевірений на практиці американський досвід – You can get much further with a kind word and a gun than you can with a kind word alone. В сучасній українській модифікації це звучить так: добрим словом і «Джавелинами» й «Стінгерами» можна досягти набагато більше, ніж самим добрим словом.

Хто є хто?

Хай там як, але ракети (бодай малої та середньої дальності) вкрай потрібні для подальшого зміцнення дружби між «братськими народами». Схоже, що Захід це нарешті зрозумів. На жаль, українські зверхником ведуться на російські наративи. На думку глави фракції «Слуга народу» Давида Арахамії, США та інші країни Заходу сіють паніку з приводу нападу на Україну. Це, мовляв, недружній крок. Арахамія просторікує: *«Більшість народу, побачивши, що три, чотири, п'ять «точних дат» вже минуло, зрозуміли, що це просто залякування людей і спроба сіяти паніку. Я не знаю реальні причини, чому США так роблять. Але це точно працює не на користь економіки України...»*.

Громадський діяч Зоя Казанжи цитує німецьку політикиню: *«Viola von Cramon: Do they all take drugs in or what's going on here? – Віола фон Крамон: Вони всі там вживають наркотики в Україні, чи що там відбувається? Це реакція в Твіттері депутатки Європейського парламенту на висловлювання голови парламентської фракції «Слуга народу» Давида Арахамії. Пам'ятаєте, він слідом за своїм вождем, сказав, що США сіють паніку?»*.

Інакше кажучи, українська влада провокує Захід на припинення захисту України. Є й інші метаморфози. У відеозверненні 19 січня Володимир Зеленський закликав не піддаватися паніці й не бігти по гречку та сірники. Наступного дня в інтерв'ю The Washington Post він заявив, що Росія може окупувати Харків: *«Харків, який перебуває під контролем уряду України, може бути окупований. Росії потрібен привід: скажуть, що захищають російськомовне населення. Харків має понад мільйон жителів. Це не буде просто окупація, це стане початком великомасштабної війни»*.

З цього випливає, що Зеленському замість Буковелю треба було їхати до Вашингтона, Лондона, Оттави, Берліна. Не склалося. Натомість складається враження, що постачання західного озброєння Україні відбувається всупереч бажання її влади...

Після телефонної розмови 27 січня між Байденом і Зеленським заголовки світових медіа зарясніли заголовками: «Український президент закликає Захід охолодити риторику щодо Росії», «Україна применшує попередження США про вторгнення», «Україна закликає Захід розслабитися», «Зеленський критикує врегулювання Заходом російської кризи» тощо.

«Українська правда» констатує, що між Зеленським та офіційними особами адміністрації Байдена наростає напруженість на тлі розбіжностей з приводу того, як інтерпретувати та публічно висвітлювати оцінки

американської розвідки, в яких ідеться, що Росія може готувати великомасштабний напад на Україну. Видання цитує американського чиновника, який звертається до української сторони: *«У нас є питання: чому ви починаєте сварку зі США?.. Чому ви зливаєте та спотворюєте інформацію, коли США – один із ваших єдиних справжніх друзів? І навіщо просити більше зброї, якщо ви кажете, що загроза не змінилася?»*

Телефонна розмова між Байденом та Зеленським в інтерпретації Юрія Швеця, колишнього радянського розвідника українського походження, який упродовж 1985-1987 рр. працював офіцером-аналітиком у резидентурі КГБ у Вашингтоні, а згодом відомого американського журналіста і блогера багато чого прояснює. Швець каже, що Байден висловив думку, яку неодноразово висловлювали він й інші офіційні представники США та представники НАТО про те, що вторгнення Росії в Україну може статися незабаром. **Але це не є щось неминуче.** Бо якщо це неминуче, то навіщо тоді давати гроші, зброю, створювати коаліцію. Перекладач начебто переклав слово **imminent** (близький, який насувається, який навис, загрозливий) як **НЕМИНУЧИЙ**. У результаті вийшло – **НЕМИНУЧЕ** вторгнення.

(2 лютого представниця адміністрації американського президента Джейн Псакі заявила, що в США вирішили припинити використовувати слово «неминуче» щодо загрози російського вторгнення в Україну оскільки воно посилає ненавмисний сигнал, що президент РФ Володимир Путін начебто вже ухвалив рішення. – О. Р.).

І тут, як каже Юрій Швець, Володимир Олександрович вирішив показати, хто в хаті господар. Мовляв, йому краще відома ситуація навколо його країни. І якщо американці покладаються на різні супутникові знімки, електроніку, то в нас, начебто, є сильніші джерела. Швець звернув увагу

на те, що новий начальник ГУР генерал Буданов сказав американцям, що якщо вони не нададуть масовану допомогу, то ми зможемо всього кілька днів протриматися. Екс-розвідник нагадав, що Зеленський десь місяць тому давав інтерв'ю Бі-Бі-Сі, де сказав, що загроза вже на порозі і вона може статися буквально завтра. Тепер, як відзначає Швець, джерела доповідають українському президентові, що її (загрози) може і не бути. *«І ось для мене загадка, що це за джерела. Якщо Володимир Олександрович вважає, що таким джерелом може бути лейтенант Баканов чи молодий генерал, начальник ГУР, то я боюся, що він глибоко помиляється... Навіть росіяни кажуть, що тільки Путін знає, що далі буде. Що за чудові джерела у pana Зеленського? На думку спадає лише одне – все той самий Андрій Єрмак. І ось Володимир Олександрович робить «ша», як казали в Одесі, президенту Байдену: ну що ви мені розповідаєте. Я тут президент, я краще за вас знаю. Очевидно, президент Байден здивувався і сказав, що вторгнення буде. Ось підмерзне земля і в лютому воно станеться. А якщо воно станеться, то росіяни мають достатньо сили для того, щоб захопити Київ та пограбувати його. І якщо йому (Зеленському) не потрібна допомога, то так і скажи, тоді ми взагалі не будемо більше давати допомоги у великих обсягах і не передаватимемо суперзброю, яку просите. Але якщо у вас немає небезпеки війни, ви мені розповідаєте, що вам нічого не загрожує, а завтра просите гроші та суперзброю. Ну ось така відбулася розмова. Відбулася ця бесіда зі сторони Володимира Олександровича на два з мінусом. Це ж абеткові істини. Переступити через кілька людських мудростей: не можна кусати руку даючого; краще з розумним втратити, ніж із дурнем знайти; не роби добро і не отримаєш у відповідь зло. Оце все Володимир Олександрович якось забув. <...> Я можу зі стовідсотковою впевненістю сказати, що в найближчому оточенні найближчих радників президента Зеленського є московський «кріт»...».*

28 січня Зеленський зустрівся з представниками закордонних масмедій після розмови з Байденем. Манера спілкування українського президента з аудиторією вразила й здивувала політиків, експертів, журналістів. Склалося враження, що Володимир Олександрович навмисне руйнує стосунки із Заходом. Його мало цікавить військова допомога країн НАТО і заклик британського мільярдера Річарда Бренсона, засновника корпорації Virgin Group, до світового бізнесу об'єднатися та відстояти суверенітет України. За словами Зеленського, після того, як Захід почав говорити про загрозу відкритого вторгнення Росії, Україна втратила 12,5 млрд гривень. Зеленський заявив, що Захід зараз демонструє «невиважену інформаційну політику, яка дорого коштує Україні». Мовляв, «якщо західні ЗМІ оцінюють ситуацію на території України за супутниковими знімками, то

це не завжди так, тому що у цих розгорнутих наметах може не бути особового складу, і вони є постановочними для психологічного тиску».

Про недоречну міміку, низькопробні й недолугі жарти замовчуємо. Бо йдеться не лише про не зовсім прихильну до Заходу риторичку і не володіння ситуацією в державі та нерозуміння її проблем, але й про далеко не високий штиль мови, незрозумілу моторику, суперечливі вислови, нестримність у словах на межі відвертого хамства, поверхове трактування питань, які хвилюють суспільство. Рівень ораторського мистецтва Зеленського, точніше неконтрольований потік свідомості, примусив запанікувати не лише перекладачів. Вирази обличчя кореспондентів були вкрай напружені. Скидалось на те, що вони нічого не розуміють з почутого. Вони були шоковані. Задоволеними могли почуватися хіба Путін і Патрушев, секретар російського Радбезу, ексглава ФСБ. Друга людина в нинішній Росії.

Народна депутатка Вікторія Сюмар навела фрагмент виступу (генерації випадкових слів) Володимира Зеленського, який підтверджує факт існування ефекту Даннінга-Крюгера: *«Найбільший ризик для України – дестабілізація всередині нашої держави. Економіка – один з факторів. Але єдність влади, довіра до президента, має бути розуміння, що є колишні президенти, а не діючі, ми об'єднані народом, стабільною ситуацією, і ризики ескалації буде меншою. Неконтрольованість ситуації може призвести до ескалації з боку сусідньої держави. Ризик викликаний політичною діяльністю людей, які займаються своїм особистим піаром. Я*

не бачу великих заворушень на вулицях. Потрібно дивитися, коли це відбувається. Поїхала якась людина за кордон відпочивати – і все спокійно, а приїхав – одразу заворушення! Прийшли люди під парламент чи заблокували ОП! І їм все одно, чи є зараз КОВІД-19, їм треба терміново проголосувати якісь додаткові гроші для стримання КОВІДУ-19 тощо – все одно цим людям!

Я дуже радий, що я не з політики прийшов у політику! Чесно кажучи, був в шоці! Їм все одно, що відбувається! Війна – то війна. ОК! Розберемось! Бізнес – то бізнес! Але вони займаються щоденно кон'юнктурними речами, кроками і розколом! Розколом нашої держави! Вибачте, що приділи цій темі стільки уваги. Я про минуле не дуже люблю говорити, я вважаю цих людей нащадками того, що було, нащадками процесів, які були в радянські часи.

Ці люди є представниками олігархату. На жаль. Вони роблять бізнес з нічого, маючи освіту, руки і голови! І, до речі, саме такі люди захищають на фронті нашу державу! Бо вони захищають те, що вони заробили самі – вони не просто приватизували щось за копійки! Ні, ці люди заробили щось з самого початку своїми руками! І вони зараз захищають майбутнє, тож давайте говорити про майбутнє!».

Такі словесні пасажі ставлять під сумнів професійні якості найвищого керівництва держави і всерйоз сприймати українського президента не можна. «Это какой-то позор!», – не стримався б таваріщ Швондер, колоритний персонаж з повісті Михайла Булгакова «Собаче серце».

Людина, у якої в голові каша, навряд чи здатна на адекватні дії у разі раптової кризи. Займати таку посаду, особливо в країні, де йде війна, повинен розумний, досвідчений політик і дипломат.

На кого працюють «слуги»?

А що в нас? «Сьогодні, 3 лютого, Зеленський знову заблокував призначення переможця конкурсу на керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (САП): ОПешна частина комісії зірвала кворум (16 місяців триває цей цирк)... Це при тому, що Блінкену довелося нагадувати Зеленському про його обіцянку Байдену» (Віталій Шабунін, керівник громадської організації «Центр протидії корупції»).

Ми втрачаємо довіру Заходу, якому врешті-решт може увірватися терпець. Тимчасова повірена у справах США в Україні Крістіна Квін була змушена закликати членів конкурсної комісії з обрання керівника САП припинити слухати корумповані інтереси: «Припиніть слухати корумповані інтереси, припиніть слухати корумпованих осіб, які намагаються зупинити процес і просто доведіть справу до кінця».

Можна припустити, що світові лідери, які підтримують Україну не роблять різких висловлювань, бо розуміють, що Зеленський випадково опинився в кріслі президента. Ну скільки можна відчувати постійний сором за країну?

«Ця особа одномоментно знищила всі дипломатичні напрацювання. В той час, коли країни НАТО згуртувалися як ніколи, щоб протистояти страшиному монстрові. В той час, коли ці країни вливають купу грошей в Україну вже без всяких умов. В той час, коли країни переміщують частини армій ближче до наших кордонів. В той час, коли загострення небачене з часів холодної війни. В той час, коли сусідні країни планують і говорять про плани прийому у себе мільйонів біженців» (Зоя Казанжи).

«Звертаюсь до пана Зеленського: перед тим, як щось виголошувати, треба хоч трохи думати і не підігравати російській агентурі, що діє в коридорах вищої державної влади!» (Дмитро Ярош, народний депутат 8-го скликання).

Західні дипломати висловлюють розчарування президентом України. У статті від 5 лютого британського журналу The Economist «Чому президент України применшує загрозу з боку Росії» – «Why Ukraine's president is talking down the threat from Russia» (<https://www.economist.com/europe/why-ukraines-president-is-talking-down-the-threat-from-russia/21807491>) читаємо: «Український уряд відкинув інформацію американської розвідки про те, що Росія транспортувала кров своїм військам на кордоні з Україною для лікування потенційних жертв війни. «Мета такої інформації – посіяти паніку та страх у нашому суспільстві», – написала у Facebook заступник міністра оборони Ганна Маляр. Між Україною та Америкою відкрився риторико-аналітичний розрив. Хоча американці попереджають про неминуче вторгнення Росії, Володимир Зеленський, президент України, вважає, що найбільша загроза може виходити зсередини».

Політичний оглядач Юрій Вишневський пише: *«Якщо американці і британці переконуються, що українська влада ігнорує підказки і не збирається займатися виявленням російських агентів, тоді можна очікувати, що Вашингтон і Лондон зроблять наступний крок. І героями нових викриттів стануть відомі члени Зе-команди.*

Наприклад, колишній український дипломат Олег Шарп поділився інформацією, що мінфін США «найближчими тижнями» планує накласти санкції на голову комітету ВР з питань фінансів, податкової і митної політики Данила Гетманцева. Річ у ті, що Гетманцев багато років був помічником-консультантом Сівковича, одного з нових фігурантів санкційного списку США. Відомо, що з 1983 р. Сівкович працював в органах КГБ СРСР (він служив у НДР і ймовірно знався з Владіміром Путіним. – О. Р.)... «З огляду на викладені факти американці вважають,

що Гетманцев не міг бути не причетним до агентурної діяльності Сівковича і, найімовірніше, був завербований останнім на користь ФСБ», – припускає Шарп».

Є питання і до заступника секретаря РНБО, глави Комітету з розвідки при президенті України Руслана Демченка, результати люстраційної перевірки якого засекретили в ОП. Згідно повідомлення Радіо Свобода, «раніше його прізвище було на сайті Міністерства юстиції у переліку осіб, які за ознаками потрапляють під дію закону «Про очищення влади», але згодом зникло»...

Партія «Слуга народу» брутально протягла через Верховну Раду рішення про створення тимчасової слідчої комісії (ТСК) «з питань розслідування фактів, що сприяли тимчасовій окупації Автономної Республіки Крим». Серед членів комісії Олег Волошин, якого Мінфін США назвав «пішаком ФСБ» і тому 20 січня наклав на нього санкції як раніше на інших українських політиків, які «діють за вказівкою ФСБ РФ». Можна було сподіватися, що РНБО запровадить санкції проти Волошина як і проти Андрія Деркача. Не сталося. «Слуги» Володимира Зеленського демонстративно показали Вашингтону, що мають інші пріоритети. 229 депутатів, які проголосували за створення цієї ТСК, не можуть не розуміти наслідків своїх діянь. З чієї підказки так вчинили, зумисно закриваючи вікно можливостей співпраці з Заходом?

Чомусь згадалась знаменита пацифістська заява Юлії Тимошенко на засіданні РНБО 28 лютого 2014 року: *«Жоден танк не повинен виїхати з казарми, жоден солдат не повинен підняти зброю, бо це означатиме програш. Жодного військового стану та активізації наших військ! Ми повинні стати наймирнішою нацією на планеті, просто поводитися як голуби миру»*...

Вельми недоречною виглядала усмішечка Володимира Зеленського під час прес-конференції, 28 січня коли він натякнув про якісь таємниці: *«Я думаю, що у мене, як у Президента незалежної країни, можуть бути свої секрети, так само як і у Президента Сполучених Штатів. Я думаю, що у нас дуже відкриті відносини, і наші спецслужби діляться багатьма речами, але...»*

Прикметно, що під час цієї зустрічі з іноземними журналістами Зеленський не наважався назвати Росію ні ворогом, ні агресором. Згадуючи про потребу домовлятися з Кремлем заради «встановлення миру», український президент спромігся лише на евфемізм – «сусідня держава». Чим викликана така химерна поведінка Зеленського? Акурат напередодні відкриття Олімпіади в Китаї.

Sic! Перед візитом Володимира Путіна до Пекіна Росія та Китай опублікували спільну заяву. В ній «Піднебесна» фактично підтримала

путінський ультиматум до НАТО, щоб до Альянсу не приймали країни колишнього ССРСР, зокрема Україну та Грузію. А ще в цьому документі Росія заявила, що Тайвань є «невід'ємною частиною Китаю». А ще Росія та КНР планують створити геополітичний та військовий союз, розширити партнерство у фінансовій, економічній, торговельній сферах, поглибити співпрацю в галузі будівництва інфраструктури тощо.

Цікаво, що на сайті Міністерства інфраструктури України чітко зазначено: **КНР та Україна є стратегічними партнерами**. Хто вставив у текст документу сумнівний пасаж – «стратегічне партнерство»? Єрмак? Зеленський? Чи хтось з «п'ятої колони»?..

Українські політики наголошують, що для нашої держави «стратегічним» партнером передусім є США. До речі, саме вони замість України ініціювали скликання 1 лютого 2022 року Ради безпеки ООН. Але через пасивність української дипломатії світ того дня став свідком нашої ганьби – представник Росії козиряв цитатами Зеленського та його найближчого оточення, начебто небезпека і загроза з боку Росії відсутня.

Це воістину був «удар під дих» антипутінській коаліції. Питання: результат нефаховості команди Зеленського чи навмисне бажання посваритися з союзниками? Щоб Захід одвернувся від України...

«У бурхливих дебатах Росія звинуватила Захід у «збільшенні напруги» через Україну, і сказала, що США привели «націоналістів, радикалів, русофобів і чистих нацистів» до влади в Києві. Посол Росії до ООН Василій Небензя демонстративно вийшов з зали Ради Безпеки, коли виступав Посол України Сергій Кислиця» («Associated Press», Радіо Свобода).

Що чекає Україну?

Наразі нас рятує лише те, що західні партнери допомагають не персонально Зеленському, а українському народові та його Збройним силам. Політична і військова допомога США, Великобританії, інших країн НАТО стає на перешкоді планам капітуляції. Так, на початку лютого Байден ухвалив рішення про відправку близько 2 000 американських військових до Польщі та кількох тисяч військових у південно-східні країни НАТО, включаючи Румунію.

Однак не забуваймо й про іншу проблему. Чи спроможна українська влада розв'язати «Мінське рівняння» за допомогою «формули Штанмайера»? Кваліфікована, професійна команда державників цілком здатна успішно завершити цю політичну головоломку, яку московити по суті вже давно денонсували, продемонструвавши нікчемність паперових протоколів.

«На наше запрошення, щоб Путін відвідав Туреччину після повернення з Китаю, була отримана позитивну відповідь. Зараз ми уточнюємо дату. Після цього, сподіваюся, хочемо провести зустріч Путіна та Зеленського. Ми домовилися із Зеленським з цього приводу», – повідомив президент Туреччини Реджеп Тайїп Ердоган.

На зустрічі йтиметься про що? Про статус Донбасу на умовах Кремля? Про «Кримську платформу»?..

Годі уявити, щоб Вінстон Черчилль прагнув зустрітися з Адольфом Гітлером. В українського президента його нав'язливе бажання перемовин з Владіміром Путіним, ймовірно, зникло б після уважного прочитання

тексту знаменитої промови Вінстона Черчилля «Кров, піт і сльози», виголошеної 13 травня 1940 року. Тодішній прем'єр-міністр Великої Британії був непохитний: «Нас очікує суворе випробування. Перед нами багато довгих місяців боротьби і страждань. Ви мене запитате, який же наш політичний курс? Я відповім: вести війну на морі, на суші і в повітрі, з усією міццю і силою, яку дає нам Бог; вести війну проти жахливої тиранії, що перевершує будь-який людський злочин. Ось наш курс. Ви запитате, яка наша мета? Я можу відповісти одним словом: перемога, перемога будь-якою ціною, перемога, незважаючи на весь жах, перемога, яким би довгим і важким був шлях; тому що без перемоги не буде життя».

Політичний (і не тільки) анамнез діянь «слуг народу» та їхнього керівництва вже давно зібраний. Саме час ставити діагноз. Українській владі. Бо наслідки (соціальні, економічні, мілітарні, геополітичні) подальшого експерименту над Українською державою, яку проводить її влада, стають дедалі небезпечнішими. І для країни, і для держави.

7 лютого 2015 року Сергій Борщевський, письменник, експерт Центру дослідження Росіїна написав, вірш «Західним партнерам», якого тоді оприлюднили «Нація і держава» та «Літературна Україна». Цей поетичний твір і сьогодні на часі:

Мільйони – вас. Нас – тьми і тьми, і тьми.

Олександр Блок

*Коли Парижі ваші та Берліни
Топтатиме орда, несамохіть
Згадайте хресні муки України,
Яка благала вас: «Допоможіть!»*

*Не в змозі врятуватись од навали,
Свої країни здаючи орді,
Згадайте, як тоді ви співчували,
Які були стурбовані тоді.*

*Як спонукали до переговорів
Із тими, хто сидіти б мав в тюрмі,
Повчали після трьох голодоморів
Й кількох століть в московському ярмі.*

*Коли брутальні путінські солдати,
Аби явити вам свою могуть,
Коханих ваших будуть гвалтувати,
Бруківки ваших вулиць заплюють*

*І никатимуть ними з автоматом,
Й мочитимуть в сортирах вся і всіх,
І ваші діти заговорять матом,
Бездумно запозиченим у них,*

*Згадайте все: як гинули герої,
Як кров лилася і палав Донбас...
А ми ж у вас просили тільки зброї,
Щоб захистити і себе, і вас.*

*Сьогодні Україна всі народи
Рятує від московської чуми.
Допоможіть спинити хижі орди,
Бо разом нас мільйони проти тьми.*

І ось через сім років, 7 лютого 2022-го, до Києва прибувають міністри закордонних справ країн, чії столиці Сергій Борщевський згадав у своєму вірші, – Анналена Бербок і Жан-Ів Ле Дріан. Наші партнери по «нормандському формату». «Маю підстави припускати, – слушно зауважує Сергій Борщевський, – що однією з цілей візиту буде спроба схилити українського візаві до такої собі політичної алхімії – спроби реанімувати пошуки магічної «формули Штайнмаєра».

Мінські угоди - зрада України!
Вони є юридично нікчемними
та антиукраїнськими.
Із 28 зобов'язань за цими
документами
20 покладено на Україну;
6 – на ОБСЄ,
1 - на РФ та її колаборантів

Віктор Шишкін - перший генеральний прокурор України,
суддя Конституційного Суду у відставці

Олег К. РОМАНЧУК, PhD,
шеф-редактор журналу «Універсум»